

کاردرمانی

کاردرمانی یکی از رشته‌های علوم توان‌بخشی است که با استفاده از تمرین‌های حرکتی و برنامه‌های هدفمند، باعث بهبود و درمان بیماری‌های جسمی، روانی، ذهنی و اجتماعی بیماران می‌شود و در نهایت افراد ناتوان و معلول را به جامعه بازمی‌گرداند.

بسیاری از بیماری‌ها، از جمله بیماری‌های نورولوژی (مغز و اعصاب) مانند سکته مغزی، پارکینسون، MS و فلج مغزی، بیماری‌های روماتولوژی مانند آرتریت روماتیسم، روماتیسم و اسکروزودرمان، ارتوپدی از قبیل شکستگی‌ها، ضایعات بافت نرم و سوختگی‌ها، ناتوانی‌های ذهنی مانند سندرم داون عقب‌مانده‌ی ذهنی، سندرم رت، اختلال یادگیری و اوتیسم، بیماری‌های روانی مانند اسکیزوفرنیا، افسردگی، مانیک و اختلالات شخصیتی و بالاخره ناتوانی‌های اجتماعی و سالمندان برای بهبود، نیاز به خدمات کاردرمانی دارند؛ بنابراین حیطه‌ی کاری رشته‌ی کاردرمانی، بسیار گسترده است و متخصص این رشته می‌تواند با توجه به علاقه‌ی خود در واحدهای درمانی مختلفی فعالیت کند.

در حال حاضر در دنیا دو نوع درمان وجود دارد: یکی درمان‌های رایج و دیگری درمان‌های کلی‌نگر. در این میان، رشته‌ی کاردرمانی با دیدگاه کلی‌نگر به درمان بیماری‌ها می‌پردازد؛ یعنی در کاردرمانی، تمرکز درمان فقط روی بیماری نیست، بلکه تمامی ابعاد زندگی فرد مورد بررسی قرار می‌گیرد.

هدف رشته‌ی کاردرمانی، به حداکثر رساندن استقلال افراد بیمار و ناتوان در انجام کارهای روزمره و فعالیت‌های اجتماعی و هم‌چنین آمادگی برای آموزش حرفه‌ای است.

توانمندی‌ها و ویژگی‌های لازم

بدون شک علاقه به رشته‌ی تحصیلی، اولین شرط موفقیت در چنین رشته‌ای است، اما به گفته‌ی استادان کاردرمانی، علاقه در این رشته اهمیت زیادی ندارد، تا جایی که گفته می‌شود یک کاردرمان‌گر باید کاردرمان‌گر متولد شود. باید انگیزه‌ای قوی داشته باشد تا بتواند با بیمارانی که دارای معلولیت‌های مختلف هستند، ارتباط برقرار کرده و آن‌ها را به خوبی درمان کند. اولین و مهم‌ترین ویژگی دانشجوی کاردرمانی داشتن توانایی جسمی و روحی خوب است و این که بتواند با درایت، ابتکار عمل و خلاقیت، درمان مؤثرتری ارائه دهد.

فرصت‌های شغلی

یکی از بزرگ‌ترین دغدغه‌های فارغ‌التحصیلان دانشگاه‌ها، پیدا کردن شغلی مناسب و مرتبط با رشته‌ی دانشگاهی است. برای فارغ‌التحصیل رشته‌ی کاردرمانی هنوز فرصت‌های شغلی بسیاری وجود دارد؛ زیرا کشور ما با کمبود متخصص این رشته روبه‌روست و هر ساله بیمارستان‌ها، کلینیک‌های توان‌بخشی سازمان بهداشتی کشور و هلال احمر برای جذب فارغ‌التحصیلان کاردرمانی اعلام نیاز می‌کنند.

هم‌چنین فارغ‌التحصیل این رشته می‌تواند با مجوز وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و سازمان بهداشتی اقدام به تأسیس کلینیک‌های خصوصی روزانه یا شبانه‌روزی کند.

گفتاردرمانی

رشته‌ی گفتاردرمانی یکی از زیرمجموعه‌های علوم توان‌بخشی است و هدف آن، یاری رساندن به افرادی است که دچار اختلالات گفتاری و زبانی هستند. این کمک‌ها شامل موارد زیر می‌شود:

الف. کمک به افرادی که اختلالات تلفظی دارند، به گونه‌ای که بتوانند به درستی تولید صداهای گفتاری را بیاموزند.

ب. کمک به بیمارانی که اختلال در صورت دارند یا به علت‌های مختلف، حنجره‌ی آن‌ها جراحی شده و فاقد صدای طبیعی هستند.

ج. کمک به بیمارانی که به دلیل آسیب‌های مغزی، زبان‌پریش شده‌اند. (این دسته از بیماران، قدرت سخن گفتن نداشته یا بی‌ربط سخن می‌گویند.)

د. یاری به ناشنویان برای برقراری ارتباط کلامی.

ه. کمک به طیف گسترده‌ای از عقب‌ماندگان ذهنی.

و. توصیه و مشاوره به افراد جامعه برای پیش‌گیری از اختلالات ذکرشده.

توانمندی‌ها و ویژگی‌های لازم

صبر بودن، مهم‌ترین ویژگی‌ای است که یک گفتاردرمان‌گر باید داشته باشد؛ زیرا بعضی از بیماران به کندی پیشرفت می‌کنند و به قول معروف پیشرفتشان میلی‌متری است؛ بنابراین لازم است که گفتاردرمان‌گر بردبار باشد و پایه‌ی بیمار پیش برود و او را درک کند.

هم‌چنین متخصص این رشته باید انعطاف‌پذیر باشد؛ زیرا در این کار، تنوع مراجعه‌کنندگان بسیار زیاد است و مراجعه‌کننده می‌تواند یک بچه‌ی ۲ ساله تا یک فرد ۹۰ ساله باشد که بدون شک هر یک روحیات و ویژگی‌های خاص خود را دارند و یک گفتاردرمان‌گر باید با توجه به این ویژگی‌های فردی، نحوه‌ی درمان را انتخاب کند.

دانشجوی موفق این رشته، کسی است که به زبان انگلیسی و دانش کامپیوتر مسلط باشد؛ زیرا کتاب‌های این رشته در ایران بسیار کم است و دانشجو باید بتواند از منابع خارجی یا از شبکه‌های رایانه‌ای استفاده کند. هم‌چنین بهتر است با لهجه‌های مختلف آشنایی داشته باشد چون ممکن است ناشنویانی به او مراجعه کنند که در یک محیط ترک‌زبان یا کردزبان زندگی کرده است و اگر فرد، لهجه‌ی او را بلد باشد یا حداقل با جایگاه‌های تولید صدای آن لهجه، آشنا باشد، بهتر می‌تواند به او کمک کند.

رشته‌ی گفتاردرمانی نیازمند خلاقیت، هنر، صبر و پشتکار است و دانشجو باید به مطالعه‌ی مداوم برای پیشرفت در زمینه‌های درمان بیماران علاقه‌مند باشد.

دانشجویان این رشته نباید اختلال گفتاری داشته باشند؛ زیرا بخشی از تحصیل در این رشته شامل آموزش عملی و برخورد کلامی با بیماران است و باید سلامت کامل روانی داشته باشند و بتوانند به درستی ارتباط برقرار کنند. هم‌چنین لازم است در درس‌های زبان و ادبیات فارسی، زیست‌شناسی، فیزیک و زبان انگلیسی، اطلاعات لازم و کافی داشته باشند.